

POVEDZ,

ŽE MA

miluješ

JENNY HANOVÁ

Povedz, že ma miluješ

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.cooboo.sk

www.albatrosmedia.sk

Jenny Hanová

Povedz, že ma miluješ – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

COO
BOO

POVEDZ,
ŽE MA
miluješ
JENNY HANOVÁ

Copyright © 2009 by Jenny Han

Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC

Translation © Tamara Chovanová, 2018

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0591-2

ISBN e-knihy 978-80-566-0666-7 (1. zverejnenie, 2018)

*Všetkým důležitým sestřám v mém životě,
ale nejmä Claire*

Podakovanie

*Predovšetkým ako vždy ďakujem všetkým
Pippinkám: Emily van Beekovej,
Holly McGheeeovej a Samantha Cosentinovej.
Ďakujem aj svojej úžasnej editorke Emily
Meehanovej, ktorá ma podporuje ako nikto na svete,
ako aj Courtney Bongiolattiovovej, Lucy Ruth
Cumminsovej a všetkým vo vydavateľstve
Simon & Schuster. Srdечná vďaka patrí aj
Jenne, Beverly a Calhoun School za ich
vytrvalú podporu môjho spisovateľského života.
Ďakujem svojej autorskej skupine Longstockings, čiže
Dlhé pančuchy, a v prvom rade jednej konkrétnej
Dlhej pančuche, ktorá každý pondelok sedela oproti
mne a porýbuzďovala ma – Siobhan, pozerám na teba.
A ďakujem Aramovi, ktorý ma inšpiroval, aby som
písala o rečnom priateľstve, ktoré zahŕňa frajerov,
pláže, deti a celý život.*

„Nemôžem uveriť, že si naozaj tu!“ zvolala som.

„Ani ja,“ odvetil takmer ostýchavo. Potom zaváhal: „Tak čo? Ideš so mnou?“

Neverím, že sa pýta. Išla by som kamkoľvek. „Jasné,“ uistila som ho. Mala som pocit, že mimo toho slova, mimo tej chvíle nič neexistuje. Iba my dvaja. Všetko, čo sa stalo uplynulé leto a každé leto predtým viedlo k tomuto. K tejto chvíli.

Kapitola jeden

Viezli sme sa možno sedemtisíc rokov. Aspoň som mala ten pocit. Môj brat Steven jazdil pomalšie ako naša stará mama. Sedela som vedľa neho na sedadle spolujazdca, s nohami na prístrojovej doske. Mama spala vzadu. No aj keď spala, vyzerala bdelá, akoby sa mohla každú chvíľu zobudiť a riadiť premávku.

„Dupni na plyn,“ naliehala som na Stevena a štuchla som ho do pleca. „Predbehnime toho chalana na bicykli.“

Steven mykol plecom. „Nikdy sa nedotýkaj šoféra,“ vyhlásil. „A zlož tie špinavé nohy z mojej prístrojovej dosky.“

Pohla som prstami na nohách dopredu-dozadu. Zdali sa mi celkom čisté. „Nie je to tvoja prístrojová doska. O nedlho to bude moje auto, jasné?“

„Ak ti niekedy dajú vodičský,“ odfrkol. „Ľuďom, ako si ty, by nemali dovoliť jazdiť.“

„Aha, pozri,“ ukázala som cez okno. „Predbehol nás vozíčkar!“

Steven si ma nevšímal, a tak som sa začala hrať s rádiom. Keď sme šli na pláž, vždy som sa najradšej hrala s rádiom. Poznala som stanice rovnako dobre ako stanice doma, a keď som počúvala Q94, v duchu som sa cítila ako na pláži.

Naladila som svoju obľúbenú stanicu, na ktorej sa dalo počuť všetko od popu cez oldies až po hip-hop. Tom Petty práve spieval *Free Fallin'*. Spievala som spolu s ním. „Je to správna kočka, zbláznená do Elvisa. Má rada kone aj svojho frajera.“

Steven sa načiahol, že preladiť, ale plesla som mu po ruke. „Belly, keď počujem tvoj hlas, najradšej by som zišiel autom rovno do oceána.“ Predstieral, že sa chystá strhnúť volant doprava.

Rozospievala som sa ešte hlasnejšie, takže som zobudila mamu a rozospievala sa aj ona. Obe sme mali hrozný hlas a Steven znechutene krútil hlavou, ako to len on vie. Nemal rád, keď sme ho prečísľili. To ho najviac jedovalo na tom, že sa naši rozviedli, že je sám a ocko mu nemôže chytiť stranu.

Pomaly sme prechádzali mestom, a hoci som si pre to doberala Stevena, v skutočnosti mi to neprekážalo. Páčila sa mi táto jazda, táto chvíľa. To, že som znova videla mesto, Jimmyho krabie špeciality, Putt Putt, všetky obchody pre surfistov. Akoby som sa po dlhom, dlhom čase vrátila domov. Skrývali sa v tom milióny prísľubov leta, všetkého, čo sa môže stať.

Keď sme sa blížili k domu, cítila som dobre známe šteklenie v hrudi. Boli sme takmer tam.

Spustila som okienko a vychutnávala som si to. Vzduch chutil rovnako, voňal rovnako. Vietor mi rozvieval vlasy,

mal slanú chuť, všetko bolo, ako má byť. Akoby to len čakalo na chvíľu, keď tam prídem.

Steven ma štychol lakťom. „Myslíš na Conrada?“ spýtal sa posmešne.

Výnimočne som pokrútila hlavou. „Nie,“ vyštekla som.

Mama strčila hlavu pomedzi sedadlá. „Belly, ešte vždy máš rada Conrada? Vlani v lete sa mi zdalo, že je možno niečo medzi tebou a Jeremiahom.“

„Čože? Medzi tebou a Jeremiahom?“ Steven sa tváril, že mu je zle. „Čo bolo medzi tebou a Jeremiahom?“

„Nič,“ odvetila som obom. Cítila som, ako mi do tváre stúpa červen. Lutovala som, že nie som opálená, to by červen zamaskovalo. „Mami, to, že sú dvaja ľudia dobrí priatelia, ešte neznamená, že medzi nimi niečo je. Prosím ťa, už s tým viac nezačínaj.“

Mama sa oprela na sedadle. „Platí,“ vyhlásila. Jej hlas znel definitívne a vedela som, že Steven proti tomu nič nezmôže.

Ale keďže to bol Steven, predsa len to skúsil. „Čo bolo medzi tebou a Jeremiahom? Nemôžeš povedať čosi také a nechať to bez vysvetlenia.“

„Vyrovnaj sa s tým,“ odvrkla som. Keby som niečo Stevenovi povedala, dala by som mu muníciu, aby si zo mňa robil posmech. Okrem toho som nemala čo povedať. Nikdy som o tom nemala čo povedať.

Conrad a Jeremiah boli synovia Beckovej. Šlo o Susannah Fisherovú, predtým Susannah Beckovú. Jedine moja mama ju volala Becková. Poznali sa od svojich deviatich rokov – hovorili si, že sú pokrvné sestry. A mali jazvy, ktoré to dokazovali – rovnaké jazvy na zápästiach v tvare srdca.

Susannah mi povedala, že keď som sa narodila, vedela, že som súdená jednému z jej synov. Vraj je to osud. Mama

normálne neverila na také veci, ale vyhlásila, že to by bolo dokonalé, ak budem mať zopár lások, prv než sa usadím. V skutočnosti povedala zopár „milencov“, ale pri tom slove som stuhla. Susannah mi položila ruky na líca a povedala: „Belly, jednoznačne máš moje požehnanie. Nerada by som stratila svojich synov a prenechala ich niekomu inému.“

Od môjho narodenia sme každé leto chodili do Susannahinho plážového domu na Cousins Beach, vlastne ešte pred narodením. Na Cousins Beach išlo viac o dom než o mesto. Ten dom bol môj svet. Mali sme tam vlastný kus pláže, vyhradený iba pre nás. Letný dom bol skvelý pre viacero dôvodov – pre verandu, ktorá sa ťahala dookola a po ktorej sme behali, pre krčahy ľadového čaju a nočné plávanie v bazéne – ale hlavne pre chalanov, pre tých predovšetkým.

Vždy som premýšľala, ako asi vyzerajú tí chalani v decembri. Pokúšala som sa predstaviť si ich v rolákoch a s červenými šálmi okolo krku, ako stoja s ružovými lícami pri vianočnom stromčeku, ale tá predstava sa mi vždy zdala falošná. Nepoznala som zimného Jeremiaha ani zimného Conrada a závidela som všetkým, ktorí ich poznali. Ja som ich poznala so žabkami na nohách, spálenými nosmi, v plavkách na piesku. No čo dievčatá z Nového Anglicka, ktoré sa s nimi guľovali v lese? Ktoré sa k nim túlili, kým sa zahrievalo auto, a ktorým dávali svoje kabáty, keď bolo vonku zima. No, možno len Jeremiah, Conrad nie. Conrad by také čosi nikdy neurobil, to nebol jeho štýl. Nech už to bolo akokoľvek, nebolo to fér.

Niekedy som sedela na hodine dejepisu a premýšľala, čo asi práve robia, či aj oni si zahrievajú nohy pod radiátorom. Či rátajú, koľko dní zostáva do ďalšieho leta. Pre mňa akoby sa zima nerátala. Zaujímalo ma iba leto. Celý môj

život akoby som merala letami. Akoby som začala skutočne žiť až v júni, v tom dome na pláži.

Conrad bol o pol druhu roka starší. Mal tmavé, veľmi tmavé vlasy a bol absolútne nedosiahnuteľný. Ústa akoby sa mu stále usmievali a podchvíľou som sa pristihla, ako mu na ne pozerám. Také ústa lákajú k bozkávaniu, akoby chceli, aby ste ich vyhladili a zmazali ten úškrn. No, možno nie zmazali – ale akoby ste ich chceli mať pod kontrolou. Privlastniť si ich. A presne o to mi išlo... privlastniť si Conrada.

Zato Jeremiah bol môj kamoš, bol ku mne milý. Bol to chalan, ktorý ešte vždy túžil objímať svoju mamu a držať ju za ruku, hoci na to bol v podstate starý. No on sa za to nehanbil – Jeremiah Fisher si priveľmi užíval zábavu, aby sa hanbil.

Stavím sa, že Jeremiah je v škole populárnejší než Conrad. Stavím sa, že keby nebolo futbalu, Conrad by nebol zaujímavý. Bol by z neho len tichý, náladový chalan, nie futbalový boh. A to sa mi páčilo. Vyhovovalo mi, že Conrad je radšej sám a hrá na gitare. Akoby bol povznesený nad všetky stredoškolské hlúposti. Rada som si myslela, že keby Conrad chodil do našej školy, nehral by futbal, venoval by sa literárnemu časopisu a všimol by si babu, ako som ja.

Keď sme konečne zastali pred domom, Jeremiah aj Conrad sedeli vonku na terase. Naklonila som sa ponad Stevena a dva razy som zatrúbila, čo v našom prázdninovom jazyku znamenalo: *Pomôžte mi s taškami.*

Conrad mal teraz osemnásť. Nedávno oslávil narodeniny. Bolo to neuveriteľné, ale bol ešte vyšší než vlni v lete. Vlasy mal okolo uší pristrihnuté a tmavé ako vždy. Na

druhej strane Jeremiah mal vlasy dlhšie, takže vyzeral tak trochu strapato, ale v dobrom – asi ako tenista zo sedemdesiatych rokov. Keď bol mladší, vlasy mal kučeravé, plavé, v lete takmer platinové. Jeremiah neznášal svoje kučery. Conrad ho presvedčil, že vlasy sa človeku kučervia od kôrky chleba, takže Jeremiah prestal jesť kôrky zo sendvičov a vždy ich zhltol Conrad. No postupom rokov mal Jeremiah vlasy čoraz menej kučeravé, skôr vlnité. Tie kučery mi chýbali. Susannah hovorila, že je jej anjelik, a skutočne tak aj vyzeral s ružovými lícami a plavými kučierkami. Tie ružové líca mu zostali.

Jeremiah napodobnil rukami megafón a zakričal: „Hej, Steve!“

Zostala som sedieť v aute a dívala som sa, ako Steven ide za nimi a chlapsky ich objíma. Ovzdušie bolo slané a vlhké, akoby mohol každú chvíľu prísť slaný dážď. Predstierala som, že si uväzujem šnúrkou na teniskách, ale v skutočnosti som si chcela dopriať chvíľu, aby som sa na nich a na dom mohla pozeráť v súkromí. Ten veľký dom bol sivobiely a vyzeral ako ostatné domy na ulici, len trochu lepšie. Vyzeral presne tak, ako mal podľa mojich predstáv vyzeráť plážový dom. Ako domov.

Vtedy vystúpila z auta aj naša mama. „Zdravím, chlapci. Kde máte mamu?!“ zakričala.

„Ahoj, Laurel. Išla si zdriemnuť,“ odvetil Jeremiah. Zvyčajne vybehla z domu, len čo naše auto zastalo.

Mama bola tromi krokmi pri nich a oboch silno vyobjímala. Mamino objatie bolo rovnako mocné ako jej stisk ruky. Zmizla v dome, so slnečnými okuliarmi vo vlasoch.

Vystúpila som z auta a hodila som si tašku cez plece. Najprv si ma nevšímli, ale potom ma zbadali. Naozaj ma zbadali. Conrad si ma obzrel, ako to robia chalani v ná-

kupnom stredisku. Nikdy predtým sa na mňa tak nepozeral. Nikdy v živote. Cítila som, že sa znova červenám. Zato Jeremiah sa na mňa díval, akoby ma nespoznával. To všetko sa zbehlo za tri sekundy, ale pripadalo mi to ako večnosť.

Najprv ma objal Conrad, no držal si ma od tela, dbal na to, aby som sa nedostala priveľmi blízko. Nedávno sa dal ostrihať a pokožku na šiji mal ružovú. Cítila som z neho vôňu oceánu. Voňal ako Conrad. „So škulkami si sa mi páčila viac,“ zašepkal mi do ucha.

To ma zabolelo. Odstrčila som ho a odsekla som: „Smo-la. Nechám si šošovky.“

Usmial sa na mňa – a ten jeho úsmev robí zázraky. Vždy na mňa tak pôsobil. „Tuším ti pribudlo zopár nových,“ poklopkal mi po nose. Dobré vie, že som nesvoja zo svojich pieh, ale aj tak si ma zakaždým doberá.

Potom ma schytil Jeremiah a takmer ma zdvihol do vzduchu. „Belly Button! Náš Pupček dospel!“ zakričal.

Zasmiala som sa. „Polož ma,“ kázala som mu. „Razí z teba pot.“

Jeremiah sa hlasno zasmial. „Stále tá istá Belly,“ vyhlásil, ale hľadel na mňa, akoby si nebol istý, kto som. Naklonil hlavu a poznamenal: „Si nejaká iná, Belly.“

Pripravila som sa na pointu. „Čo je? Mám šošovky.“ Ani ja som si na ne ešte celkom nezvykla. Moja najlepšia kamoška Taylor ma od šiestej triedy presviedčala, aby som používala šošovky, a konečne som ju poslúchla.

Usmial sa. „O to nejde. Jednoducho vyzeráš inak.“

Vrátila som sa k autu a chalani za mnou. Rýchlo sme všetko vyložili a len čo sme skončili, vzala som si kufrík a tašku s knihami a zamierila som do svojej izby. Keď bola Susannah malá, bola to jej izba. Na stenách boli vybled-

nuté pestrofarebné tapety, zariadenie tvoril biely nábytok. Mala som tam hraciu skrinku, ktorú som zbožňovala. Keď ste ju otvorili, krútila sa v nej baletka na ústrednú melódiu z filmu *Romeo a Júlia*. V tej skrinke som mala šperky. Všetko v mojej izbe bolo staré a vyblednuté, ale mne sa to páčilo. Mala som pocit, že v tých stenách, v posteli s baldachýnom, ale najmä v hracej skrinke sa skrývajú tajomstvá.

Keď som znova videla Conrada a keď sa tak na mňa díval, potrebovala som si na chvíľu vydýchnuť. Vzala som plyšového polárneho medvedíka, čo sedel na bielizníku, a pritísila som si ho na hrud' – volal sa Junior Mint, skrátené Junior. Sadla som si s Juniorom na dvojlôžkovú posteľ. Srdce mi tíklo tak hlasno, až som ho počula. Všetko bolo také isté, a predsa iné. Dívali sa na mňa ako na skutočné dievča, nie na niečiu mladšiu sestru.

Kapitola dva

VEK: 12 ROKOV

Prvý raz mi zlomili srdce v tomto dome, mala som vtedy dvanásť.

V ten večer chalani neboli spolu – Steven a Jeremiah šli na nočnú rybačku s chlapcami, s ktorými sa zoznámili v herni s hracími automatmi. Conrad vyhlásil, že sa mu nechce ísť, a mňa, samozrejme, nepozvali, takže sme zostali sami dvaja.

Nie spolu, ale v tom istom dome.

Čítala som vo svojej izbe romancu, nohy vyložené na stene, keď vtom Conrad prechádzal okolo. Zastal a spýtal sa ma: „Belly, čo robíš dnes večer?“

Rýchlo som zakryla obálku knihy. „Nič,“ odvetila som. Usilovala som sa hovoriť vyrovnane, nie priveľmi vzrušene a dychtivo. Dvere som úmyselne nechala otvorené, dúfala som, že sa pristaví.

„Nechceš ísť so mnou na promenádu?“ spýtal sa bezstarostne, takmer príliš bezstarostne.

Presne na túto chvíľu som čakala. To bolo ono. Konečne som bola dosť stará. Cítila som sa pripravená. Pozrela som naňho rovnako bezstarostne. „Možno. Túžim po jablku v karameli.“

„Kúpim ti ho,“ ponúkol sa. „Švihom sa obleč a ideme. Naše mamy idú do kina, hodia nás tam.“

Sadla som si a povedala: „Super.“

Len čo Conrad odišiel, zatvorila som dvere a bežala som k zrkadlu. Rozplietla som si vrkoče a prekefovala si vlasy. V to leto som ich mala dlhé takmer po pás. Prezliekla som sa z plaviek do bielych šortiek a obľúbenej sivej košele. Ocko hovoril, že sa mi hodí k očiam. Naniesla som si na pery jahodový lesk a strčila som ho do vrečka na neskôr. Keby som ho znova potrebovala.

Susannah sa v spätnom zrkadielku na mňa podchvíľou usmievala. Uprela som na ňu pohľad, ktorý hovoril: „Prestaň s tým, prosím,“ ale chcela som jej úsmev opätovať. Conrad mi aj tak nevenoval pozornosť. Celou cestou sa díval cez okno.

„Užite si zábavu, deti,“ povedala Susannah, a keď som zatvárala dvere, žmurkla na mňa.

Conrad mi najprv kúpil jablko v karameli. Sebe kúpil kolu, nič viac – hoci zvyčajne zjedol jedno-dve jablká alebo koláč. Zdal sa mi nepokojný a hneď som bola menej nervózna.

Keď sme kráčali po promenáde, nechala som ruku ovisnutú – keby dačo. No nechtyl ma za ňu. Bol to jeden z tých dokonalých letných večerov, keď vanie chladivý vetrík a niet ani stopy po daždi. Na druhý deň bude pršať, ale v tento večer iba fúkal vetrík. To bolo všetko.

„Sadnime si, aby som mohla zjesť to jablko,“ nadhodila som. A tak sme si sadli na lavičku obrátenú k pláži.

Opatrne som zahryzla do jablka, bála som sa, že karamel sa mi prílepi na zuby. Ako ma bude bozkávať?

Hlučne chlípal kolu, potom pozrel na hodinky. „Keď doješ, mohli by sme ísť hádzať kruhy.“

Chce mi vyhrať plyšáka! Už som aj vedela, ktorého si vyberiem – polárneho medveďa s okuliarmi s drôteným rámom a so šálom okolo krku. Celé leto som po ňom poškuľovala. Už som si vedela predstaviť, ako sa s ním predváždam pred Taylor. Aha, toto? To pre mňa vyhral Conrad Fisher.

Stačili dva hlty a dojedla som jablko. „No dobre,“ chrptom ruky som si utrela ústa. „Poďme.“

Conrad zamieril rovno ku kruhom a ja som musela pobehnúť, aby som s ním udržala krok. Ako zvyčajne veľa nenahovoril, a tak som rozprávala aj zaňho. „Myslím, že keď sa vrátíme domov, mamina konečne vybaví káblovku. Steven, ocko i ja sa už celú večnosť pokúšame ju na to nahovoriť. Tvrdí, že je proti pozeraniu televízie, ale keď sme tu, stále pozerá filmy na A & E. To je vrchol pokrytectva.“ Zmlkla som, videla som, že Conrad nepočúva. Sledoval kočku, ktorá dozerala na hádzanie kruhov.

Mohla mať štrnásť-pätnásť rokov. Ako prvé som si na nej všimla šortky – kanárikovožlté a veľmi, ale veľmi kraťuškové. Presne také šortky som mala pred dvoma dňami a chalani si zo mňa uťahovali. Keď som tie šortky kupovala so Susannah, mala som z toho dobrý pocit, a potom sa mi chalani vysmievali. Na nej vyzerali oveľa lepšie.

Nohy mala chudé a pehavé, ramená takisto. Celá bola vycivená, ešte aj boky mala kostnaté. Dlhé vlnité vlasy svetločervenej farby hrali do broskyňova. Také pekné vlasy